

Момчето продължава своя пътъ, зеленитѣ му очи гледатъ съ кротка радостъ Божия свѣтъ, въ душата му бликатъ нови, чудни пѣсни. Изведнажъ очитѣ му виждатъ една окосена ливада. На края на ливадата стоятъ двама яки мъже и викатъ единъ срещу другъ:

— Чужда ливада косишъ!

— Моя ливада!

— Защо си отмѣстилъ бѣлия камъкъ, който раздѣля дветѣ ливади? Я вижъ: два откоса отъ моята ливада си взелъ!

— Дотамъ е моя ливада!

— Мълчи, че като вдигна косата!

— Вдигни я!

— Хайдутино!

Единиятъ грабна сложената на земята коса, вдигна я нагоре, но другиятъ скочи върху него и скопчи ржцетѣ му. Двамата почнаха да се боричкатъ, косата падна, паднаха якитѣ имъ тѣла въ окосената ливада. Почна ужасна борба. Нанасяха си удари съ юмруци. Единиятъ падаше отдолу, после другия; ударитѣ ставаха по-зли, по-силни. Зеленото поле кѣнтѣше отъ търкалянето на двамата едри, яки мъже. Птицитѣ бѣгаха съ писъкъ. Въ тая минута се разнесе весела, сладка пѣсенъ. Мжжетѣ продължаваха да се биятъ въ тревата, но пѣсенъта се усилваше, разклати топлия въздухъ, нахлуваше въ коравитѣ души на мжжетѣ. Ударитѣ почнаха да ставатъ по-леки, бавни, докато този, който въ тая минута бѣше отгоре, се обърна, огледа ливадитѣ и се чудѣше откъде идва пѣсенъта. Неговитѣ очи вече не гледаха така страшно. Една мека, чиста свѣтлина грѣеше въ тѣхъ. Другиятъ отдолу извика:

— Пустни ме!

Пѣсенъта трептѣше като крилетѣ на хиляди чучулиги. Нѣкаква проста, весела радостъ идѣше отъ нея, и мжжътъ се изправи, обърса челото си и пакъ огледа